

for et negativt svar, gentaget her. Nu er den ændret til et positivt svar. En forbedring, men ikke ligefrem afgørende.

Hvis dette restriktive direktiv vedtages i EU, kommer det samtidig til at gælde for alle EU-landene, altså også Danmark. Der står klart og tydeligt i artikel 11, at dette direktiv skal være bindende i sin helhed for alle EU's medlemslande og anvendes i alle EU-landene.

I de indledende bemærkninger skriver Europa-Kommissionen, at skønt dette direktiv ikke har til formål at ændre den nationale lovgivning om aktindsigt, så er det åbenbart, at medlemslandene – i overensstemmelse med de loyale relationer, der hersker mellem EU-institutionerne og EU-landene – bør sørge for ikke at underminere indholdet af dette direktiv! Et vink med en vognstang fra Kommissionen til de nationale regeringer om ikke at gå på tværs af Kommissionens afgørelser og være mere »liberale« i deres egen aktindsigt, end Europa-Kommissionen er.

Hvis dette direktiv vedtages, vil man – med EU-lovgivningen i hånden – være tilbage til de år, hvor EU-bureaukraterne suverænt kunne afgøre, hvad borgerne skal have indsigt i. Samtidig ved vi fra den praksis, som er udviklet i EU, at Kommissionen og dens embedsmænd selektivt lækker relevante udkast til direktiver og forordninger og ændringer til samme til bestemte vigtige lobbyister, specielt fra erhvervslivet, for at få deres kommentarer til nye lovudkast, før de endeligt fremsættes som officielle forslag til direktiver eller forordninger.

Derfor er det vigtigt, at den danske regering går imod dette direktivforslag og om nødvendigt nedlægger veto. Direktivet om aktindsigt må være helt uspiseligt for den danske regering, hvis man ellers mener noget med de mange udtalelser, som både statsministeren og udenrigsministeren er kommet med før, under og efter Amsterdamtraktaten om mere åbenhed og bedre indsigt i EU-institutionernes arbejde.

Dette direktivforslag må derfor tages af bordet. Der er tværtimod brug for et nyt forslag, som går videre i retning af at udvide de reelle muligheder for aktindsigt i EU-bureaukratiets arbejde. En aktindsigt, som stiller alle lige, hvad enten det er de magtfulde industrilob-

byister, NGO'er eller den enkelte borger i EU-landene. Derfor mener forslagsstillerne, at Danmark må gøre det klart for Europa-Kommissionen, at dette forslag vil man ikke acceptere, og der skal et helt nyt på bordet, som går i den modsatte retning af det, som Europa-Kommissionen lægger op til.

Det nuværende system med den vedtagne adfærdskodeks er heller ikke godt nok. Vi ved, at der sker en uofficiel lækning fra Kommissionen og dens embedsmænd til vigtige lobbyistinteresser uden om denne adfærdskodeks. Det skal bremses og afløses af en aktindsigt, som stiller alle lige. Der skal derfor indføres forbud imod selektiv information, altså udlevering til udvalgte lobbyister af dokumenter, som ellers er omfattet af fortrolighed. Hvad enten det er magtfulde lobbyistinteresser, NGO'er eller enkeltpersoner.

Vi går ind for, at alle dokumenter skal være tilgængelige – og for alle. Hvis der skal være begrænsninger, så skal disse også være for alle, uden undtagelse. Ellers kommer man i en situation, hvor de mest magtfulde industriinteresser favoriseres. Ikke kun i forhold til NGO'er og enkeltpersoner, men også i forhold til knap så betydningsfulde økonomiske interesser. Det er oplagt, at f.eks. danske industriinteresser ikke står øverst på den liste hos EU's embedsmænd over folk, som de vil lække et vigtigt forberedende lovgivningsudkast til. Man kan sammenligne danske industriinteresser med den forskelsbehandling, som Bryggeriet Vestfyn var udsat for i forhold til bryggeriet Carlsberg.

Da Bryggeriet Vestfyn indleverede sin ansøgning om godkendelse af en flaske, blev dette informeret videre til Carlsberg og andre bryggerier. Men da Carlsberg indsendte sin ansøgning om godkendelse af en plastflaske, blev dette holdt hemmeligt, og intet gik videre til andre bryggerier herhjemme.

Dansk Industri og dansk fagbevægelse vil som interesseorganisationer ikke være særlig »interessante« for Kommissionen og dens embedsmænd, og de kan derfor heller ikke være interesseret i, at der opretholdes en forskelsbehandling helt uden om den officielle adfærdskodeks. Almindelige danske borgere vil være uendelig langt fra den kreds, som kan få adgang til selektiv information.